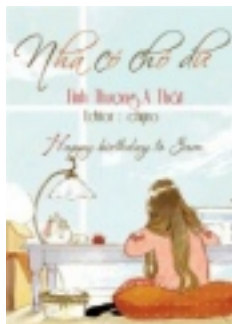

Nhà Có Chó Dữ

Contents

Nhà Có Chó Dữ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7 – Hoàn	11

Nhà Có Chó Dữ

Giới thiệu

Người đàn ông nằm trên sofa trình diện ra tư thế mỹ nam ngủ kia là ai? Đẹp trai, quả thực đẹp trai k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-co-cho-du>

1. Chương 1

Chương 1: Cháu trai hung dữ

Cố Vũ chờ trước cửa ga, từ xa xa đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang đi nhanh đến, trong lòng nghĩ thầm không hổ là cháu trai của cô, nhìn mà xem, trông như hung thần ác sát, vô cùng nổi bật giữa đám đông.

Cháu trai lớn Thành Lệ cao ngất ngưỡng, tay xách va li bước đi phăm phăm giữa biển người hướng về phía cô, quanh người như có hào quang tỏa sáng, nhìn qua hết như quan lớn. Có chức. Có quyền. Có tài. Cái gì, chưa thấy côn đồ bao giờ à ? Thế đã thấy chó Husky [1] bao giờ chưa ? Cái dáng vẻ lúc nào cũng coi người khác như kẻ thù kia giống chó Husky y như đúc!

[1]

Hai người nhìn thấy nhau qua dòng người đông nghìn nghịt đang đi lại, Cố Vũ hưng phấn vẫy tay , “Cháu trai, cô ở đây!”

Thành Lệ rồi đột nhiên dừng bước làm áy người phía sau anh phải lập tức đi đường vòng.

Vài người hành khách lúc này còn ngoảnh lại nhìn anh với ánh mắt hung dữ, nhưng mà Thành Lệ lại nhìn về Cố Vũ, bỗng nhiên anh thở mạnh, sau đó khuôn mặt ngày càng đỏ hồng, Cố Vũ cảm thấy nếu anh mà còn tiếp tục như thế có khi phải bỏ mạng vì xuất huyết não mất .

Đối diện với nhau vài giây, Thành Lệ không được tự nhiên mà phụng phịu đi tới trước mặt Cố Vũ.

Cố Vũ giang hai tay ra nhiệt tình ôm lấy anh, “Hoan nghênh cháu trai!”

Thành Lệ cứng ngắc người tiếp nhận cái ôm của cô, khoe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt lúc đầu còn đầy hung dữ bỗng chốc trở nên dịu dàng, anh khụ một tiếng, vòng tay ôm lấy thân hình gầy gò của Cố Vũ, anh cao hơn cô hẳn một cái đầu, lúc này cảm vừa lúc đặt trên đỉnh đầu cô, quanh chóp mũi thoang thoang mùi hương thanh mát, mắt nheo lại, chỉ thấy một mảng da thịt trắng nõn nà, anh hít một hơi thật sâu...

Cố Vũ ôm xong liền buông ngay ra, kinh ngạc chỉ vào anh, “Cháu trai, sao lại chảy máu mũi thế kia?”

Thành Lệ chật vật bịt mũi, “Tại, tại trời hanh khô ! Cách xa tôi một chút! Gặp cô đúng là không phải chuyện tốt lành gì.”

Thấy vẻ mặt ghét bỏ của anh, Cố Vũ rất là bất đắc dĩ, lẩm bẩm, “Đã ghét tôi như vậy, lại còn đòi đến ở nhờ.”

“Kệ tôi, không cần cô lo Thành Lệ ra về dần dần, xách va li đi lên trước.

Cố Vũ đứng tại chỗ đau lòng một lát sau đó liền lật đật đuổi theo, “Chờ tôi với, tôi là trưởng bối của anh mà !”

Cố Vũ theo mẹ tái giá đến nhà Cố gia, cho nên thân phận cũng cao hơn một chút, nhưng mà Thành Lệ không hề coi cô như trưởng bối mà đối xử ngoài việc thỉnh thoảng cô được nói mấy câu như bậc trưởng bối, Cố Vũ ở cùng với Thành Lệ, vẫn là cô kiên nhẫn dịu dàng, lúc nào cũng yêu thương tiểu tử kia.

Nhưng mà đứa cháu trai này của cô quá tàn ác, không hề dễ chọc, tính tình thì cổ quái, lúc nào cũng có một bộ dạng hung dữ như thế, xa cách, trầm lặng ít nói, từ nhỏ đến giờ, ngoài chơi cùng cô ra chưa thấy có bạn nào khác chơi cùng anh.

Bọn họ kém nhau ba tuổi, từ lúc biết nhau đến nay đã được hơn mười một năm rồi, đúng tiêu chuẩn thanh mai trúc mã luôn. Lúc tốt nghiệp đại học xong, Cố Vũ đi làm ở Cảng Thành, mà Thành Lệ học xong năm năm ở trường y cũng đến Cảng Thành học nghiên cứu sinh, đồng thời cũng thực tập luôn ở đây, vừa tiện đến ở chỗ của Cố Vũ. Ý tứ của các vị trưởng bối đó là hai người ở cùng nhau có gì sẽ giúp đỡ nhau, như thế bọn họ cũng yên tâm .

Thực sự là, có một người như thế trấn giữ ở phòng khách, bất cứ ma quỷ trộm cướp gì cũng chẳng dám bén mảng đến a.

Hai người ở cùng một chỗ, coi như bình an vô sự, trừ việc Thành Lệ thỉnh thoảng phát tác chứng nghiện sạch sẽ, mỗi ngày đều phải dọn dẹp hai lần, đồng thời còn nghiêm khắc quát nạt Cố Vũ dừng lại mọi hành vi vứt đồ ăn vặt và bít tất lung tung beng, chỉ cần cô mặc quần áo không chỉnh tề là lập tức mặt anh như bị kéo dài ra mấy mét, bắt đầu công cuộc giáo huấn cô , “Nữ sinh đều chú trọng đến dáng vẻ, cô như vậy... Cô như vậy... Không phải là...khiến tôi thất vọng... Khụ, là không phải khiến... tổ quốc thất vọng à?”

Cô làm biếng lười thay áo ngắn với quần đùi trên người mà thôi, có cần phải thẳng cấp ngay thành vấn đề quốc gia không vậy? !

Sớm biết tên cháu trai hay soi mói như thế, cô đã không cho anh đến đây ở cùng mình! Lúc đầu cô cũng có ý đồ đen tối, muốn tìm người đến dọn dẹp chăm lo nhà cửa hộ mình, nhưng mà hiện tại thôi rồi, báo ứng đã đến.

Cố Vũ ôm nỗi hận nước mắt ròng ròng, mỗi ngày đều ước gì Thành Lệ mau mau thực tập cho xong, như vậy cô sẽ được tự do hít thở.

Mặc dù bị Thành Lệ bạo lực ngôn ngữ đến mức bi thảm, thế nhưng mà mỗi ngày tan làm trở về, Cố Vũ lúc nào cũng được ăn cơm do anh nấu sẵn. Cô rất lười, lúc ở một mình đều tùy tiện ăn ở bên ngoài, giờ có Thành Lệ ở cùng, nói không ầm cụng đúng là gặt người.

Nhưng Thành Lệ vừa có khiến cho trái tim cô ầm áp lên thì lại nhanh chóng chém xuống một đao, “Đừng ăn thịt, cô đang béo lên đấy.”

“... Tôi, tôi có béo đâu.”

“Xi dầu cũng đừng có ăn, da cô đã đen lắm rồi.”

“...”

“Còn có rau xanh...”

“Rốt cuộc thì tôi ăn cái gì mới được hả? !”

Cố Vũ khóc rống lên, khuôn mặt đầy biểu cảm bước đến gần anh, “Tiểu tử thôi, dám sỉ nhục ta đây, Xay ta phải thay trời hành đạo!”

Thành Lệ trở tay không bị cô lao đến đánh tới tấp, hai người ngã xuống sô pha, ầm ỉ một hồi, lúc sau mới lấy lại tinh thần, lúc này Cố Vũ đang ngồi trên đùi Thành Lệ, hai tay không ngừng bắt nạt khuôn mặt anh. Mà Thành Lệ thì cứng người vòng tay ôm lấy eo cô, mặt đỏ rần rần, đột nhiên chạm phải ánh mắt của cô, giật mình một cái, liền buông tay để Cố Vũ rơi ngay xuống sàn nhà.

“Á!” Cố Vũ rơi xuống đau điếng, Thành Lệ áy náy, khom lưng ôm lấy cô, đang lúc Cố Vũ thấy thoải mái trong lòng thì anh đá văng cửa phòng ra, ném cô lên giường.

Cô nằm gục xuống giường.

Trong lòng Cố Vũ chua xót, “Tiểu tử thôi, dịu dàng một tí thì mi sẽ chết à ...”

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

2. Chương 2

Chương 2: Bề ngoài hung dữ, bên trong dịu dàng

Nam nữ hỗn chiến, đương nhiên người thất bại là Cố Vũ. Cô bị Thành Lệ coi như bịch cát mà ném xuống, cả người đau nhức, may mà Thành Lệ còn có lương tâm, những ngày nghỉ đều đặc biệt lái xe đón cô tan ca.

Mà xe riêng của anh chính là một chiếc Harley Davidson [1].

[1]

Ôi, hình như người nào học y đều cười loại xe này hay sao? Thà anh đi xe đạp còn đẹp hơn!

Nghĩ như vậy là bởi vì vài ngày gần đây cô bị đám đồng nghiệp vây quanh hỏi han đủ điều, Cố Vũ đau đầu đến mức muốn nứt ra, chỉ muốn kéo Thành Lệ trốn đi chỗ nào đó.

Tiểu Hi đi cùng cô ra cửa vừa nhìn thấy Thành Lệ đứng dựa trên xe, liền kích động mà vỗ tay, “Oa, xe đẹp! Người cũng đẹp a!”

Cố Vũ mặt mũi trả lời, “Em đến khoa mắt khám đi.”

“Nào có? ! Chắc tại ngày ngày chị đều gặp anh ấy nên mới không có cảm giác a.” Tiểu Hi khen đại gia Thành Lệ nức nở, “Nhìn người này tuy rằng bên ngoài không lành hiền cho lắm nhưng mà thực sự là tâm tư rất đơn thuần, có khi còn vô cùng dịu dàng nữa chứ.”

Nếu như từ bé đến giờ cô không bị Thành Lệ xem thường không chừng cô đã tin tưởng chuyện ma quỷ mà Tiểu Hi nói cũng nên.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi đến cạnh Thành Lệ , anh vừa thấy có người ngoài đến, mi tâm đã nhũu chặt lại đến mức có thể ép chết một con ruồi.

Cố Vũ giới thiệu, “Thành Lệ, đây là bạn của tôi, Tiểu Hi.”

Ngoài dự đoán của Cố Vũ, Thành Lệ rất có lễ phép mà chào hỏi Tiểu Hi, “Chào cô, tôi là Thành Lệ.”

Hai mắt Tiểu Hi sáng lên, lập tức bắt chuyện với Thành Lệ, trọng tâm câu chuyện từ chuyện công việc cho đến chuyện thời tiết, Cố Vũ đứng ở một bên, y hệt như vật trang trí.

Giây phút Thành Lệ đối mặt với Tiểu Hi thì khóe môi anh cong lên, trong lòng Cố Vũ cảm thấy không thoải mái, với cô thì toàn dùng mấy lời độc ác lại còn soi mói, với cô gái khác thì bày ra bộ mặt ôn hòa.

Đúng là đồ đểu , không thể trông mặt mà bắt hình dong được!

Từ lúc đó, Tiểu Hi tự thường xuyên nhắc đến Thành Lệ, Cố Vũ nghi ngờ hỏi, “Em thích cậu ta à?”

Tiểu Hi thiếu chút nữa thì phun ra cả ngụm trà, “Khụ, sao, sao chị lại nghĩ thế?”

“Em ba câu đều nhắc đến cậu ta, còn tung hô cậu ta lên tận trời, không phải thích là vì cái gì?”

“Em khen anh ấy chẳng phải là muốn chị ...” Tiểu Hi nhìn cô một lát rồi lắc đầu , “Gỗ mục không thể khắc a, gỗ mục không thể khắc a.”

Cô vừa cất lời, Cố Vũ đã khẳng định được suy đoán của mình, vài ngày đều không vực dậy được tinh thần. Sau khi về nhà, Cố Vũ mất hết sức lực ngồi phịch xuống ghế sofa, Thành Lệ thấy thế, bình tĩnh dạy bảo cô, “Cô ngồi kiểu gì vậy? Váy chạy cả lên lưng rồi kìa!”

“Yên tâm, tôi mặc quần váy rồi.”

Thành Lệ mặt đỏ rần rần, cắn răng nói, “Không phải là vấn đề này! Cô, cô ... Tôi còn ở đây, cô không thể rụt rè một tí à ? Đúng là không ra thể thống gì cả!”

Một chút nhẫn nại đều bị phá tan, Cố Vũ đứng bật dậy, tức giận hướng về phía anh, “Anh quá đáng thế hả, tôi nghĩ ngợi một tí cũng không được à? Chẳng qua là do anh không vừa mắt tôi chẳng phải sao! Một ngày không mắng tôi thì trong lòng anh ngứa ngáy lắm đúng không ? Đã ghét tôi như thế, thì đừng có sống cùng tôi nữa! Tôi đối với anh có tệ bạc đâu ? Khi còn bé ai mua kẹo cho anh ăn, ai giúp đỡ anh, vậy mà anh lại dám lấy oán trả ơn, càng lớn càng không để tôi vào mắt, tôi chịu đựng anh đủ rồi!”

Oán khí của cô đọng lại đã bao nhiêu năm rồi, cô tự nhận mình rất có thái độ của trưởng bối , luôn chăm sóc cho Thành Lệ , đến đâu cũng để ý đến anh, anh lúc nào cũng chỉ biết khinh thường nỗ lực của cô, lại còn cười nhạo món quà sinh nhật của cô tặng cho anh là ấu trĩ không thú vị.

Dù có ấu trĩ không thú vị, thì cô cũng phải đổ cả nửa tháng tiền lương vào đó, vất óc suy nghĩ để mua cho anh!

Cố Vũ thở hồng hộc , mặt đỏ bừng bừng chỉ thẳng vào Thành Lệ, nói một câu rồi chạy thẳng vào phòng, “Còn nói ghét tôi nữa, tôi cũng ghét anh!”

Cô chui vào trong chăn, tức giận chỉ muốn bật khóc.

Cô ở nhà họ Hàn từ trước đến nay chỉ là người ngoài, cho dù có cố gắng thế nào thì cũng không bao giờ được anh công nhận.

Trái tim bị chua xót khổ sở bị đè ép, Cố Vũ rơi nước mắt, nằm ở trên giường mê man, lát sau, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Thành Lệ rón ra rón rén đi đến ngồi xuống bên giường, cởi giày và áo khoác giúp Cố Vũ , rồi lại nhét cả người cô vào chăn, “Xin lỗi.”

“Hừ hừ...”

“Tôi, tôi không có ý nghĩ đó...”

Lúc này Cố Vũ đã mơ màng ngủ, đột nhiên thấy trên trán mát lạnh, có một cảm giác mềm mại như lông chim, phẳng phất như là một nụ hôn.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

3. Chương 3

Chương 3: Chiến tranh lạnh cũng có thời hạn hiệu lực

Cố Vũ đơn phương tiến hành chiến tranh lạnh với Thành Lệ, cô không thèm nghe lời anh nói, Thành Lệ phê bình cô ngủ muộn quá hay là ăn nhiều, cô đều coi như là không nghe thấy.

Thành Lệ sốt ruột, đi khắp nơi xin giúp đỡ, kết quả có hàng nghìn đáp án, khiến anh lại càng đau đầu hơn.

Đúng là một đám dở hơi không thể dựa dẫm!

Thành Lệ giận đến mức không thể kìm nén, nắm chặt điện thoại trong tay đôi mắt âm u, Cố Vũ vừa từ trong phòng đi ra, thấy anh như chó dữ dưới địa ngục, cả người run lên, dậm chân huỳnh huỵch đi ra ngoài.

Cô, cô tuy rằng quyết định muốn tức giận với anh, thế nhưng ... Vẫn sợ cái người kia bày ra bộ dạng xấu xa. Cháu trai lớn không đi làm còn đồ đúng là đáng tiếc thật.

Thấy Cố Vũ thay giày, Thành Lệ lên tiếng, “Sao cô lại phớt lờ tôi?” Cố Vũ không nói ừ nào.

Thành Lệ tiến lên túm lấy cánh tay cô, “Tôi hỏi sao cô lại phớt lờ tôi, nói.”

Cố Vũ hất tay anh, “Anh dám có thái độ này với trưởng bối hả? Không có trên dưới gì cả ! Đang là cuối tuần tôi muốn ra ngoài xả hơi anh cũng quản ? Tránh ra!”

Cô đeo balo trên vai, mở cửa ra định chạy ra ngoài, Thành Lệ tức giận chạy ra cửa theo sát phía sau Cố Vũ. Anh vẫn duy trì khoảng cách ba bước chân với cô, theo đuôi Cố Vũ vào siêu thị, chẳng nói chẳng rằng giành lấy xe đẩy của cô, cùng cô chọn mua đồ, trả tiền, xách đồ. Có anh ở đây, Cố Vũ trong mắt người khác, rất giống một tiểu thư được người của tổ chức xã hội đen cung phụng.

Dừng lại trước vạch kẻ giành cho người đi bộ, Cố Vũ không thể nhịn được nữa, đoạt lấy cái túi đựng đồ của cô, “Rốt cục là anh muốn làm cái gì thế?”

Thành Lệ vươn cổ ra, ôm chặt túi đồ trước ngực, sống chết không cho cô cướp đi, “Tôi, tôi và cô cùng nhau đi mua đồ.”

“Đây là đồ của tôi, trả đây!”

“Cô phải đồng ý không giận tôi nữa, tôi sẽ trả lại cho cô!”

Chuyện này, có còn vương pháp nữa không vậy? Cầm đồ của cô rồi uy hiếp cô?

Cố Vũ tức giận giậm chân bình bịch, mắt thấy đèn đỏ chuyển sang xanh, liền bị đẩy theo dòng người đang tiến về phía trước, nhưng lại không ngờ bị vấp, tưởng như sắp chết thảm dưới bàn chân của vô số người, nhưng mà Thành Lệ chạy nhanh đến, dùng lực kéo lấy cô ôm vào trong ngực.

Mùi hương nam tính vừa xa lạ vừa quen thuộc ập vào người, trong nháy mắt, mọi âm thanh xung quanh như xa tít, cô chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình, tiếng đập thất thường.

Hai người an toàn đi sang bên đường, thấy ánh mắt mọi người đều chiếu sang đây , mặt Cố Vũ mặt đỏ tới tận mang tai liền thoát khỏi cái ôm của Thành Lệ , trong đầu loạn như cào cào, không biết phải nói cái gì.

Thành Lệ cũng luống cuống tay chân, đưa mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Cố Vũ, áp lực bị kìm nén trong lòng bỗng bùng phát, “Tôi, tôi ...”

“Được rồi, đồ của tôi đâu ?” Cố Vũ đột nhiên phát hiện hai tay Thành Lệ trống trơn.

Lúc này những lời Thành Lệ định nói mắc ngay ở cuống họng, trên khuôn mặt lập tức như có mấy tia hung ác bắn ra tứ phía , “ Lúc này còn quản mấy thứ kia làm cái gì!”

Cố Vũ trừng mắt với anh, “Vì sao mặc kệ?” .

Cô nhìn quanh bốn phía, cuối cùng phát hiện ra cái túi đồ màu xanh ở bên đường đối diện, không chờ cô vui vẻ, có một người qua đường đứng tại đó nhìn quanh rồi cầm cái túi lên quay người bỏ chạy.

Cố Vũ và Thành Lệ ngẩn tò te, liếc nhau, không hẹn mà cùng đuổi theo điên cuồng, “Trả đồ của chúng tôi đây!”

Nhưng mà tiếng hét của hai người bị chìm trong tiếng xe cộ, Cố Vũ trách móc Thành Lệ, “Đều tại anh!”

“Khi đó cô sắp bị người ta giẫm vào, đương nhiên là tôi phải quan tâm cô chứ!”

Cố Vũ trong lòng ảm áp, nhưng vẫn mạnh miệng nói , “Thì anh cũng không thể...”

“Mấy thứ kia đều là tiền của tôi, cô tiếc cái gì chứ!” Thành Lệ nổi trận lôi đình, kéo tay Cố Vũ trở về, “Nếu muốn thì đi mua lại là được, tôi mua cho cô.”

Anh dừng bước, nhưng không quay đầu nhìn lại, Cố Vũ ngẩng đầu lên nhìn, chỉ có thể nhìn thấy vành tai đỏ ửng của anh, giữa trưa ánh nắng chiếu xuống, phảng phất màu đỏ như là máu.

“Chúng ta... Chúng ta hòa nhé.”

“Hả?”

“Tôi nói là...” Thành Lệ tức nghẹn họng, “Đều là tôi không tốt, cô đừng giận nữa nhé.”

“ ... ”

Anh nắm chặt tay, Cố Vũ rõ ràng địa có thể cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay của anh, khi nghe lời xin lỗi và thỉnh cầu của anh, trái tim không hiểu sao nhói đau một cái.

“Được.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

4. Chương 4

Chương 4: Thỏ ăn cỏ gần hang

Sau khi nửa tháng chiến tranh lạnh kết thúc, Cố Vũ tiến vào giai đoạn hòa thuận.

Từ lúc Thành Lệ đến, cuộc sống của cô không còn yên tĩnh như trước nữa, tâm tình theo nhất cử nhất động của anh mà lên xuống, rốt cục là cô phải làm sao ?

Lúc cô tức giận, Thành Lệ như là hiểu ra, không hề khẩu thị tâm phi mà buông lời châm biếm cô nữa. Cháu trai lớn ngậm miệng, mặc dù khuôn mặt lúc nào cũng tỏ ra hung ác, nhưng mà cũng thuộc vào loại thanh

niên đẹp trai sáng sủa, hướng chi còn có thể giặt quần áo, nấu cơm, nhiệt tình quét dọn nhà cửa, là kiểu đàn ông rất phù hợp ở nhà.

Mỗi ngày cầm hộp cơm Thành Lệ đã chuẩn bị đem đi làm, Cố Vũ đều bị Tiểu Hi trêu chọc, “Thật là hạnh phúc a.”

“Hạnh phúc cái gì, em thích không ? Cho em ăn đây.

Tiểu Hi trốn tránh lòng tốt của cô, “Không được không được, nếu bị cháu trai lớn của chị biết, em sẽ chết không toàn thân mất.”

Cố Vũ không đồng ý lắm, “Sao lại thế được! Đạo gần đây Thành Lệ trở nên cực kỳ quan tâm chăm sóc, một tuần mà chỉ vắng chị có một lần, quả thực không thể tin được!”

Tiểu Hi cười hê hê, “Ai, phụ nữ ngốc nghếch, anh ta chỉ đổi mới chiến lược mà thôi.”

Thấy sắc mặt cổ quái của Tiểu Hi, Cố Vũ bỗng nhiên nhớ lại cô bé có ý với Thành Lệ, chẳng lẽ là đang ghen? Quên chuyện trong lòng có chút chua xót, Cố Vũ nghiêm túc, “Tiểu Hi, nếu như em thực sự thích Thành Lệ, chị có thể giúp em.”

“Đâu có, em có thích anh ta đâu!” Tiểu Hi như bị sét đánh, “Gần đây em đang quen một anh bác sĩ ở khoa ngoại, chị đừng có hại em được không!” “Bạn trai? Quen lúc nào thế ? Lại là bác sĩ?” Cố Vũ kinh ngạc hỏi một loạt câu hỏi.

Tiểu Hi cười cười, “Ai nha, nói chung... Chỉ mới quen thôi.”

“Thế còn em với cháu trai lớn của chị? Em khen cậu ta không ngớt cơ mà.”

“Cái này...” Tiểu Hi thần bí nháy mắt mắt cái, “Em với anh ta, chỉ là đồng bọn cùng nhau hợp tác thôi.”

Cố Vũ không hiểu ra sao.

Chỉ có điều biết được Tiểu Hi với Thành Lệ là quan hệ thuần khiết, Cố Vũ bất giác thở phào nhẹ nhõm, gần đây cô với Thành Lệ ở chung ngày càng hòa hợp, không hề dùng ngôn ngữ để công kích nhau, cùng nhau đọc sách xem phim, rất giống một đôi vợ chồng già.

Chờ, chờ một chút, cô vừa hình dung bằng cái từ gì thế này?

Thường thường những lời nói vô thức từ đại não, chính là phản ánh suy nghĩ từ trong nội tâm, lẽ nào là như thế, cô với cháu trai lớn... Cố Vũ nuốt nước bọt, sợ hãi.

Sau khi về nhà, thấy Thành Lệ đang ở trong phòng bếp hầm canh, cả người anh cao lớn, chui trong phòng bếp chật hẹp, mặc tạp dề hoa, ánh mặt trời chiều phản chiếu lên cánh cửa kính chiếu thẳng vào sườn mặt của anh.

“Về rồi à? Tôi đang nấu cơm, cô chờ một lát nhé. Buổi tối tôi có ca trực không về nhà, nhớ khóa trái cửa kỹ vào nhé, còn nữa lúc xem TV thì đừng ăn đồ ăn vặt, trong tủ lạnh có dưa hấu mi đấy, ăn cái đó mới tốt cho sức khỏe.”

Anh bưng bát canh nóng lên, rồi vào phòng thay quần áo, vừa mặc áo vừa dẫn dò cô, Cố Vũ nhìn chăm chăm, ma xui quỷ khiến mà đưa tay lên giúp anh thắt lại cà vạt, chỉnh trang cổ áo.

Lúc bốn mắt nhìn nhau, thì mặt hai người đã đỏ ửng lên rồi, không nói câu gì mà chỉ yên lặng trong chốc lát, Thành Lệ hoàn hồn trước tiên, luống cuống tay chân mà cầm áo khoác, bỏ chạy đi ra cửa, được vài giây lại quay lại lấy giày, chờ lúc anh xấu hổ rời đi, Cố Vũ mới ngã xuống sofa, “Xong đời rồi!”

Khoảnh khắc mặt đối mặt kia, tim cô đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cuối cùng cũng chịu đựng được đến hôm sau đi làm, Cố Vũ tìm người nói ra hết những tình cảm của mình.

Tiểu Hi nghe cô nói xong, bình luận một câu vô cùng rõ ràng, “Ai ya, chị rơi vào tay giặc rồi.”

“Sao lại thế được, cậu ta là cháu trai của chị, cháu trai đó!”

“Nhưng mà không cùng huyết thống phải không?”

Cố Vũ buồn bực trả lời, “Như thế...”

Tiểu Hi nhướn mày, “Chị nhìn thấy anh ta, trong ngực như có con nai nhỏ chạy loạn lên chứ gì?”

“Nào, làm gì mà khoa trương như thế...”

Tiểu Hi nói đến sái cả quai hàm, lại quan sát khuôn mặt phỉếm hồng của cô, cười xấu xa, “Em nói chỉ có chuẩn thôi, tin hay không tùy chị.”

Cố Vũ ủ rũ thở dài, “Không phải đâu...”

Thần kinh của cô có vấn đề rồi, mới có thể tim đập bất thường với Thành Lệ? Cái thủ đoạn thỏ ăn cỏ gần hang ác độc thể này, cô làm gì có gan làm ? Nếu mà bị mẹ biết được, thể nào cũng cho cô một trận tổng xỉ vả mà xem? !

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

5. Chương 5

Chương 5: Người hung dữ đến đâu cũng sẽ có lúc mỉm cười

Đúng lúc Cố Vũ ước gì không thấy Thành Lệ xuất hiện trong cuộc sống của mình, thì anh lại khác thường mở rộng diện tích đất đai, bất cứ lúc nào rảnh rỗi đều đi đón cô tan làm.

Thấy anh nghiêng người dựa vào tường ở đại sảnh, tìm Cố Vũ đập loạn, “Sao anh lại ở đây?”

“Tôi không thể đến à?” Nhìn qua có vẻ tâm trạng Thành Lệ rất tốt, khóe môi cong lên càng khiến cho tim của Cố Vũ đập nhanh hơn.

Thành Lệ liếc mắt nhìn cô rồi dừng cảm nắm lấy tay cô kéo đi, “ Cô muốn ăn cái gì?”

“Hả?”

“Hỏi cô muốn ăn cái gì, ngày hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài ăn.”

Bên ngoài? Cô nam quả nữ? Bữa cơm dưới ánh nến? Cháu trai lớn với bác nhỏ? ! Chuyện này không phải dung túng ấy ý nghĩ của cô đấy chứ?

Cố Vũ nghiêm khắc cự tuyệt, “Tôi muốn về nhà ăn trứng cà chua.”

Thành Lệ giận dữ, “Tôi đã đặt chỗ rồi! Không muốn đi cũng phải đi!”

“... Ép mua ép bán a.”

Liên tiếp vài ngày đều như vậy, Cố Vũ không chỉ có không có thời gian tiêu diệt mọi ý niệm của cô với Thành Lệ trong đầu, mà hình như càng có xu thế ngày càng trầm mê, trong lòng cô hiện giờ trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hoàn toàn không biết phải làm thế nào cho đúng.

Hôm nay lúc Cố Vũ tan làm, thấy Thành Lệ không đến đón cô, nhớ lại hôm qua anh bảo anh có ca trực, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đi đến bệnh viện quốc tế, đứng chờ trước cửa viện, cô mới giật mình, phải chạy đi thôi, thế nhưng mà đi được vài bước lại xoay người nhìn về phía tòa nhà đồ sộ dưới ánh chiều tà, dù sao thì cũng phải có đi có lại, cô hạ quyết tâm đi thẳng về khoa tim mạch của Thành Lệ.

“Không việc gì cả, làm bác, tìm đến cháu trai lớn cùng ăn cơm tối không phải chuyện lạ? Hoàn toàn không thành vấn đề! Quan tâm một chút đến cháu trai lớn làm việc cực khổ là việc nên làm chẳng phải sao? Hoàn toàn không thành vấn đề!” Cố Vũ vừa đi vừa tự hỏi vừa trả lời, cuối cùng tâm lý đã vững vàng, nhưng mà

còn chưa đến phòng làm việc của Thành Lệ , đã thấy anh đang đứng ở đầu hành lang, cười nói với một y tá nhỏ.

Cố Vũ không rõ nguyên do tự nhiên hoảng hốt, chột dạ chạy đi nấp vào một góc.

Cô cố gắng lục lại ký ức, nhưng từ đầu đến cuối không hề tìm ra hình ảnh Thành Lệ mỉm cười với ngwofi con gái khác, nhưng mà hôm nay nhìn hình ảnh anh mỉm cười thân mật với y tá nhỏ kia, nhất định là...

Ai, người hung dữ đến đâu, đối mặt với vợ, cũng phải mỉm cười chứ.

Trong lòng Cố Vũ mơ hồ đau nhói, khi đã nhận ra hiện thực, cô và Thành Lệ là quan hệ bác với cháu, dù không có quan hệ huyết thống thì cũng không có cơ hội cho cô.

Buổi tối , Cố Vũ nhận được điện thoại của mẹ, hiếm thấy lúc nào cô lại đồng ý với yêu cầu đi xem mặt của mẹ đến thế.

Lão nhân gia ở cách thiên sơn vạn dặm vẫn có bản lĩnh điều khiển con gái đi xem mặt, là vào ngày chủ nhật, Cố Vũ nhận được một bức thư, trong đó là thời gian địa điểm và nhân vật xem mặt, mẹ cô dặn đi dặn lại, “Người ta là luật sư, con phải thực nữ một chút, đừng cười hô hô như bác con, cố gắng ngậm miệng lại, ít nói thôi, ít nói đấy nhé ! Có hiểu không?”

Cố Vũ âm thầm oán giận, phải là người cô cực kỳ yêu thích thì mới có thể vượt qua nửa cuộc đời được chứ, nhìn Thành Lệ nhà người ta đi, quăng cô đến mức mặt mũi bầm dập, lúc nào cũng soi mói cô... Mà khôn thật, sao lại nhớ đến anh ta chứ!

Lắc đầu vứt hình ảnh của Thành Lệ sang một bên, Cố Vũ bắt đầu mở tủ ra tìm quần áo.

Hôm qua Thành Lệ trực buổi tối, sáng nay mới về, ngủ một mạch đến chiều tối mới tỉnh ngủ, định qua phòng bếp tìm đồ ăn thì đi ngang qua phòng Cố Vũ, thấy cô đang lục tung đồ lên, không khỏi tò mò, “Cô đang làm gì thế?”

Động tác của Cố Vũ cứng đờ, sau đó làm như chẳng thèm để ý mà trả lời, “Tìm quần áo đẹp để mặc.”

“Đẹp... Quần áo?” Bình thường cô không quan tâm đến vẻ ngoài, quần áo toàn mặc đại, không quan tâm có đẹp hay không, Thành Lệ trong nháy mắt tỉnh táo, chau mày, “Cô định làm gì?”

Cố Vũ đối đáp trôi chảy, “Xem mặt.”

Thành Lệ ngây người trong chốc lát, không dám tin tưởng hỏi lại, “Cô nói cái gì?”

Cố Vũ đưa lưng về phía anh, “Xem mặt.”

Trong lúc nhất thời, hai người đều không nói chuyện, trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tích tắc của kim đồng hồ.

Mặt trời lặn dần, ánh chiều tà vàng nhạt bao phủ cả căn phòng.

Thành Lệ hỏi khô khốc, “Vì sao... Vì sao đột nhiên lại muốn... Muốn đi xem mặt?”

Vì sao, cũng bởi vì anh đấy!

Cố Vũ ôm chiếc váy vắt vẻo mãi mới tìm được, tức giận quay về phía anh , “Có người nói nếu qua ba mươi tuổi mà không kết hôn là phạm vào trọng tội rồi ! Tôi đã hai mươi sáu rồi, nếu không tận dụng cơ hội thì phải chờ ngồi tù à?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

6. Chương 6

Chương 6: Anh dám chạm vào cô ấy, tôi sẽ giết anh

Đúng ba giờ chiều chủ nhật, Cố Vũ đứng hẹn tới quán cà phê đã hẹn trước.

Mẹ cô đã phải hao tổn bao nhiêu sức lực mới sắp xếp được lần xem mặt này nên đối tượng quả nhiên là tuần tú lịch sự, anh Hứa thân là luật sư, đã quá ba mươi tuổi, cũng không phải như mấy người ăn nói khoa trương, mà ngược lại rất hài hước, ăn nói đâu ra đấy. Cố Vũ cũng cẩn thận tuân theo ý chỉ của mẫu thân đại nhận, cười không lộ răng, giọng nói nhỏ nhẹ, cuộc gặp gỡ này đều hướng về con đường vui vẻ rộng thênh thang, ngoại trừ việc có một người lén lút trốn cách đó không xa nhìn trộm bọn họ.

Đừng tưởng rằng trốn ở sau cái menu là cô không nhận ra được!

Tiểu tử từ lúc cô ra ngoài đã theo sát rồi, đội mũ lưỡi trai đeo kính râm như là đại hiệp ẩn thân? Đã theo đuôi đến tận quán cà phê lại còn không biết giấu giếm, một người cao to thế kia, ngồi ở ngay sát bàn của cô, mắt cô mù thì mới không nhìn thấy!

Cùng với anh Hứa ăn xong bữa cơm, sau khi về đến nhà, Cố Vũ dựa ở trước hiên, ôm cây đợ thỏ, không nghĩ rằng đợ một hồi mà không thấy Thành Lệ đâu, cô nghi ngờ nhìn ra phía đằng xa, chỉ thấy dưới ánh đèn mờ mờ, Thành Lệ cầm trong tay gậy đánh bóng chày, ánh mắt âm u đang giằng co với anh Hứa.

“Anh dám chạm vào cô ấy, tôi sẽ giết anh.”

Sắc mặt anh Hứa trắng bệch, “Này, anh này, tôi... Anh... Cô ấy... Cô ấy là ai?”

Thành Lệ cười lạnh một tiếng, sắc mặt như hung thần ác sát, “Anh nói xem?”

Chân anh Hứa run run, “Là ... Là Lynda?”

Khóe mắt Thành Lệ giật giật, anh Hứa thấy thế liền nói lại, “Là Mạn Mạn? Còn không phải? Hay là Tiểu Phi? Nhược Đình? Anna?”

Anh Hứa còn chưa kịp kể xong, Thành Lệ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, “Câm miệng!”

Không ngờ đi uy hiếp hấn tự nhiên lại có thu hoạch ngoài ý muốn thế này, nếu như vậy, thì càng không thể cho phép hấn ta lại gần Cố Vũ được.

Anh Hứa nghe lời không hề lên tiếng, mắt mở trừng trừng mà nhìn Thành Lệ chẳng không biết lấy từ đâu ra một cái tách thủy tinh, bỗng nhiên anh ném nó lên không trung, chiếc tách thủy tinh xoay tròn dưới ánh trăng bạc, Thành Lệ lưu loát giơ gậy đánh bóng chày luôn, ngắm trúng chiếc tách, đánh tan thành từng mảnh nhỏ.

“Còn dám gặp Cố Vũ, kết quả của mày, chính là cái chén này.”

Anh Hứa lúc này mới bừng tỉnh, “Hóa ra là cô ấy!”

Hấn vội vàng gạt đầu không ngừng, khi Thành Lệ nói “Cút”, hấn đã bò lên ô tô chạy trốn chết.

Tiếng động cơ đi xa dần, Thành Lệ mạnh mẽ giẫm lên cái cây nhỏ bên đường, vừa giẫm vừa mắng, “Dám động đến người của anh này, dám động đến người của anh này, mày chán sống rồi!”

Nếu như không phải không muốn gây phiền phức cho Cố Vũ, anh đã sớm cho hấn vài cú đập, đánh cho cái tên khốn nạn này toi bời như cái cây kia!

Cố Vũ ừ ừ cạc cạc đứng một bên, nghe anh nói câu “người của anh”, trong đầu đột nhiên bật ra một cái bóng đèn sáng quắc.

Chờ Thành Lệ xả hết tức giận, tâm trạng vui vẻ về đến nhà thì đã thấy Cố Vũ mặt không đổi sắc ngồi ở sofa. Thành Lệ bất thành lĩnh nhìn thấy vậy, theo bản năng lui về phía sau “Cô, cô làm sao thế?” Cố Vũ hừ một tiếng vô cùng hàm súc, “Đây đáng lẽ là câu tôi hỏi mới đúng chứ?” Cô hí mắt, “Anh sao thế? Nhìn qua thấy rất thỏa mãn a.”

Đuổi được một con ruồi, đương nhiên anh ta phải thỏa mãn rồi.

Thành Lệ làm bộ giả vờ, “Không, không có, cô nên đi khám mắt đi, có khi lại tăng số rồi đấy.”

“A...” Cố Vũ nhú mày, Thành Lệ căn bản không dám nhìn cô, mắt đảo xung quanh, bản lĩnh nói nói dối còn không bằng học sinh tiểu học!

Trong lòng Cố Vũ âm thầm lắc đầu, trước đây mắt cô đúng là bị mù rồi mới không nhìn ra được tâm tư của anh. Nghĩ kỹ lại thì tiểu tử này bày đặt không đến thành phố làm nghiên cứu sinh, lại mò đến Cảng Thành này, ký túc xá của trường học có sẵn thì không ở, lại còn muốn ở chung với cô, lúc nào cũng hùng hống hổ hổ thế mà còn giúp cô nấu cơm giặt giũ dọn dẹp vệ sinh, chỉ hơi chạm vào cô thôi mà mặt đã đỏ đến tận mang tai, hóa ra là cậu ta đã sớm ủ mưu từ trước rồi!

Thằng nhãi này nhìn lâu như vậy, ghen lâu như vậy, miệng so với ngọc trai còn ngậm chặt hơn, sống chết không chịu mở miệng, làm hại cô cho rằng mình có ý đồ xấu xa với người nhà nên buồn bực không vui, ên này đúng là tội không thể tha thứ!

Thấy Cố Vũ không nói lời nào, Thành Lệ liền tự mình trấn định, tay cầm gậy bóng chày đi vào trong phòng, lại nghe thấy ở phía sau Cố Vũ gọi điện thoại, “A? Anh Hứa a, tôi rất thích anh, ngày mai chúng ta cùng nhau đi xem phim nhé?”

Thành Lệ lập tức thở gấp chạy ào lên, giật lấy điện thoại của Cố Vũ rồi quát to, “Người kia là tên khốn! Cô đừng thích hắn!”

Cố Vũ giả vờ tức giận, “Anh làm sao thế ? Vất vả lắm tôi mới tìm được người mình thích, vì sao tôi không thể thích được? Đưa điện thoại cho tôi mau lên!”

“Không được, không được!” Thành Lệ nhanh chóng giải thích, “Tên khốn kia là một tên sở khanh, trêu hoa ghẹo nguyệt, phong lưu không kể hết!”

“Sao anh biết?”

“Tôi vừa ép hắn nói!”

“Anh ép hắn? Vì sao?” Cô không cho anh cơ hội thở dốc, “Anh ta là sở khanh, người bị hại là tôi mới đúng, anh tức giận như thế làm gì ? Hắn ? Nói mau !”

“Bởi vì... Bởi vì...” Mặt Thành Lệ đỏ lên, thở hồng hộc đối mặt với Cố Vũ, rồi đột nhiên anh ôm lấy cô, “Tôi thích em!”

Mặt của cô bị ép vào ngực anh, bên tai là tiếng tim đập thình thịch của anh, còn có lời thông báo đầy tức giận kia nữa.

“Tôi thích em!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

7. Chương 7 – Hoàn

Chương 7: Cứ bất chấp tất cả mà hôn, đảm bảo trăm phát trăm trúng

Bóng đêm dày đặc, chỉ có một bóng đèn sáng, phát ra thứ ánh sáng chói mắt.

Cố Vũ và Thành Lệ ngồi ở hai đầu bàn trà, Cố Vũ vỗ mạnh lên bàn trà khiến tay đau điếng, “Làm cháu trai lớn, sao anh lại có thể tự nhiên mà có ý đồ xấu với tôi, sao anh có thể ... Tôi thật lòng đối xử tốt với anh, cũng toàn tâm toàn ý, lại là bác của anh nữa ! Thế mà anh lại có thể làm như thế, anh không phải đã làm tổ quốc và nhân dân thất vọng hay sao? !”

Thành Lệ nhăn mặt nghiêm nghị, hung dữ nói, “Không có quan hệ huyết thông, hơn nữa... Hơn nữa bố mẹ anh cũng đồng ý chuyện này...”

Nhắc tới chuyện này Cố Vũ càng thêm tức giận, cô ép hỏi lịch sử tình cảm của Thành Lệ, cuối cùng cũng rõ ràng chân tình của tiểu tử này với mình không phải là giả, thế nhưng, thế nhưng! Lại không chỉ có mình cậu ta, ngay cả anh cả và chị dâu trên danh nghĩa cũng tán thành cô với Thành Lệ ở cùng một chỗ, chuyện gì xảy ra thế này? Thành Lệ đúng là đồ tồi, đầu tiên là đến Cảng Thành, thu mua Tiểu Hi thân thiết với cô, sau đó lại còn nhờ đến sự trợ giúp của chị dâu nữa, mưu kế như vậy mà cậu ta cũng nghĩ ra được.

Quả thực là phát rồ a!

Làm vậy là thế nào hả?

“Khó trách mỗi lần tôi có chuyện gì anh đều đến đầu tiên a, đúng là nội ứng ngoại hợp a!” Vừa nghĩ đến việc Tiểu Hi của cô bán đứng tình hình của cô cho quân địch, Cố Vũ vừa xấu hổ vừa giận dữ, “Anh đã biết sai chưa hả? !”

Thành Lệ liếc mắt nhìn cô, mặt đỏ đến tận mang tai, hung dữ trả lời, “Này, dù sao chúng ta cũng tình đầu ý hợp, em, em bực cái gì chứ!”

“Xuống địa ngục mà tình đầu ý hợp! Căn bản là tôi bị các người kết bè tính toán!”

Chuyện lần trước cô đến bệnh viện nhìn thấy anh cười với cô y tá, hay là vụ Tiểu Hi có ý với anh, đều là muốn cho cô ghen. Mà lần này chị dâu giật dây bảo mẫu thân đại nhân sắp xếp cho cô đi xem mặt, chính là muốn ép Thành Lệ nói ra tình cảm của mình, để cho cô nhận ra người mình thích là ai.

Cố Vũ thở ra một hơi, đáy mắt ngấn lệ, “Bị anh làm cho tức chết rồi! Chuyện này thế nào cũng làm dư luận xôn xao, anh không sợ bị mất mặt à!”

Thành Lệ cuối cùng cũng đồng quan điểm với cô, “Là do em quá ngu ngơ nên anh mới phải mời người trợ giúp đấy chứ?”

Cố Vũ trừng mắt, “Nói bậy! Rõ ràng là anh sống chết không chịu nói ra!”

Mặt Thành Lệ đỏ rần rần, ngây người một lát, cảm thấy thẹn thùng chỉ biết bối đầu, “Coi như là anh thua đi.”

Cố Vũ đắc ý hừ một tiếng, lại nghe thấy Thành Lệ cất tiếng, “Này, vậy giờ em trả lời thế nào?”

“... Cái gì trả lời như thế nào?”

Thành Lệ tức giận nói, “Anh thích em, em cũng thích anh! Chúng ta... Chúng ta...” Anh khụ một tiếng xấu hổ mà sờ mũi, “Chúng ta... Hẳn là phải hẹn hò mới đúng chứ.”

Nói không động lòng thì là giả, thế nhưng cô không cam lòng đồng ý với anh dễ dàng như thế, dù sao đến bây giờ cô chưa được thử qua cảm giác có người theo đuổi là như thế nào.

Suy nghĩ trong chốc lát, Cố Vũ nghiêm túc tuyên bố, “Anh phải theo đuổi tôi, tôi mới đồng ý với anh.”

Thành Lệ lửa giận bùng bùng, “Anh theo đuổi em bấy năm rồi!”

“Anh gọi đó là theo đuổi à?” Cố Vũ tức giận đến tím mặt “Anh cho rằng một đường theo đuổi tôi từ trung học cho đến thành phố là theo đuổi à? EQ của anh có vấn đề rồi! Quay về trọng điểm!”

Sau khi kết thúc cuộc đàm phán, Cố Vũ trở về phòng nghỉ ngơi, không biết nằm trên giường đã bao lâu Thành Lệ tự nhiên chạy đến gõ cửa. Cố Vũ buồn bực mở cửa ra, chỉ thấy ngoài cửa là một cốc sinh tố dưa hấu, khí lạnh đang bốc lên.

“...” Tiểu tử này, đúng là cẩn thận không tưởng.

Cố Vũ ăn vui vẻ, vừa mới ăn được hai phút, lúc này ở ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa, cô chạy đi mở cửa, lần này xuất hiện ở ngoài cửa lại là một cốc sinh tố dưa hấu nữa.

“...” Được rồi, cô ăn một cốc chưa đã lắm, thêm một cốc nữa vậy.

Nhưng mà cứ như vậy nằm lần liên, Cố Vũ thực sự không thể nhịn được nữa rồi, anh đùa với cô à ? Đang muốn gào rú lên với anh thì nước tiểu không biết từ đâu cuộn cuộn mà đến, Cố Vũ bất đắc dĩ phải chạy đi WC, lúc giải quyết xong xuôi thì phát hiện ra cửa nhà vệ sinh không mở ra được, rõ ràng là bị người ta khóa từ bên trong.

Cố Vũ vội vàng gõ cửa, “Thành Lệ, cháu trai lớn? Giúp tôi mở cửa với !”

Giọng nói của Thành Lệ ở ngoài cửa vang lên, có vẻ tàn ác, “Em đồng ý với anh một việc, anh sẽ mở cửa giúp em.”

Cố Vũ mơ hồ có dự cảm không tốt, “Anh... Chuyện gì cơ?”

“Hẹn hò với anh.”

Cố Vũ như bị sét đánh bất ngờ, ngay cả giọng nói cũng run rẩy, “Sao anh lại có thể xấu xa như thế, tôi cho phép anh theo đuổi tôi, thế mà anh dám lừa tôi để tôi ăn ả, anh đưa hấu làm cho tôi phải đi WC, lại còn nhân cơ hội khóa cửa uy hiếp tôi, sao anh lại xấu xa như thế a...”

Lý giải của cô với Thành Lệ chính là phía sau anh có người làm chủ a!

“Ai bày mưu này cho anh? !”

Thành Lệ dừng một hồi, lại lảng sang chuyện khác, “Em có đồng ý không?”

Cô có thể không đồng ý không? Lẽ nào lại qua đêm trong nhà vệ sinh?

“Đồng ý ! Mở cửa ra!”

Cửa vừa mở ra, Cố Vũ đã trừng mắt liếc Thành Lệ , sau đó quay người về phòng, Thành Lệ dính sát vào cô ở phía sau, lúc đi ngang qua xô pha thì nhanh chân chạy vào phòng trước nhảy lên giường ôm lấy cái gối của cô.

Cố Vũ đứng ở cửa ngăn cản anh, “Đứng lại, về phòng của anh đi.”

“Chúng ta là một cặp rồi!” Thành Lệ mạnh mẽ chen vào bên trong, “Anh, anh với em ngủ cùng nhau.”

Cố Vũ nghẹn họng nhìn anh trần trối, “Anh nói cái gì?”

Thành Lệ tức giận đùng đùng, “Chúng ta là một đôi a! Đã hẹn hò thì đương nhiên phải ngủ một chỗ rồi. Đừng nói nhiều nữa, đi ngủ nhanh nào.”

Đầu Cố Vũ hơi nhức nhối, giật cái gối đánh tới tấp lên người anh, “Tôi cho anh giở trò lưu manh này, cho anh giở trò lưu manh này! Dám ép tôi và anh hẹn hò thì chớ, lại còn muốn ngủ cùng tôi ! Nằm mơ đi!”

Khi sắp bị đuổi ra khỏi phòng Thành Lệ liền nhớ lại tin nhắn mà mẹ anh gửi đến, liền cắn răng, xoay người ôm lấy Cố Vũ, thừa dịp cô đang ngỡ người, anh liền nhắm mắt mà hôn xuống.

Cố Vũ bất ngờ không kịp đề phòng , bị Thành Lệ hôn đến mức đầu óc điên đảo, hơi thở gấp gáp, mặt đỏ đến tận mang tai. Chờ đến lúc cô phục hồi tinh thần lại thì Thành Lệ đã đắc ý mà ôm cô lên giường, “Ngủ.”

Cô không biết làm sao mà bản thân mình đã nằm trong lòng anh rồi, tư thế thân mật như vậy, như chưa hề có cơn tức nào, đâu còn có quyết tâm mà đánh đuổi anh nữa?

Thành Lệ cảm thấy mỹ mãn mà ôm Cố Vũ trong lòng, lại hôn nhẹ lên môi cô vài cái, nghĩ bụng lời mẹ nói đúng là không sai , Cố Vũ như là cái lò xo, mình mà mạnh mẽ thì cô ấy sẽ yếu ớt. Cứ bất chấp tất cả mà hôn, hiệu quả tuyệt đối rõ ràng, lần nào cũng trúng phóc.

Cứ như vậy bị Thành Lệ dắt mũi, mỗi lần Cố Vũ nhớ đến việc bắt anh phải theo đuổi mình, ánh mắt anh lại thay đổi, vài lần Cố Vũ không dám đề cập đến nữa, chỉ có thể tức giận miết tay vào mặt anh, “Anh đúng là tên khốn nạn! Cần thận tôi kết liễu tiểu kê kê của anh đấy!”

Thành Lệ nghiêm túc trả lời, “Em không nở đâu.”

Cố Vũ xấu hổ rần rần, “Câm miệng! Câm miệng!”

Rõ ràng ngay từ đầu, là cô chiếm vị trí chủ đạo, thế nào mà cuối cùng cô vẫn không thể tránh được anh !
Quá quá đáng rồi!

——HẾT——

o~(^o^~o

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-co-cho-du>